

L'aplech de ~~XXXXXX~~

Lim. f. Deixen doncs los vostres llets
 juvenets de la comarca,
 deixen prest los vostres llets
mingonetas de la plana

I

Desperteu; ja al lluny del lluny
 despenca ab saigs d'or l'ambada,
 y la Lluna avergonyida
 va amagant ja 'l seu de plata.
 Del aplech de S^{te} Ji
 n'ha arribat avuy la diada,
 diada que porta amor
 y a n'als cors bella esperansa.

Deixen, donchs, los cortos llets
jovenets de la comasca,
deixen prest los cortos llets
minyonets de la plana,

Van ja obrinte las finestras
y las portas de las casas,
ja s' veuen per los camins
las collas de fadimalla.

Las minyones riallesas
al costat van dels seus pares
y al trobarse als los fadims
se 'ls tomen roijas las gallas.

I l'un las tira una flor
y altre 'ls diu d'amo palantars,
mentres caminant, los joves
van cantant belles coses andas.

5

Hothon lo que mes desitja
ab devoció a Deu demana.---

¡Sole demanan los promeros
ben pret desne l'un del altre!
La penbilla del mar preza
ser aymada del qui ayma;
l'heren, qu' al diste l'estima
l'estimi ella ab tota l'anima.
L'amor pur sempre es cobast
y aixó à n'ell roba la calma,
¡qui sab, qui sap si mentast
lo ball lo darà esperansa!

II

Desueis de plasar un cop l'any
un pret cobast de vesdol,
n' es voltat d'arbes ombriols
que 'l guardan dels raigs del Sol.
Ta hi comensan las balladas
de flaciol y gayta al so,
y ella pret s'hi ~~deixen~~ causen
las noyas y los minyons,
Ab un tanca y obris d'ulls
pensar per plasar ni's pot,
¡si n' hi ha d'heren y penbillas
d'aquella plasa al entorn!
Allà una parilla parlan
l'un del altre ben apison
y sentats sobre una soca,
dels seus ditxosos amors.

Al costat, un fadrinet
(rasant en terra 'l bastó)

duu coretas à una noya
com si alli estiguessin sols
Lo de primera volada
en basen de la ilusió
mes enllà vällan alegres
ignorant d' amor lo dol.

Mils barretinas sumbiçan
avuy per aquells turons
¡ qu' heu mora ets me Catalunya
ab ta josta de colòs !

Alegria tot sepida
per aquell pintoresch lloch,
tot es moviment z vida,
allà avuy tot parla al cor.

J may para 'l tamborins
z may para 'l flaviol
z en tant van vällant alegres
las noyas z los minyons.

Una pasilla sols falta
en mitj de tants balladors,
l' heren de la casa Blanca,
z l' herena à qui tant vol.
Recobrat ell allà à un arbre
la esguarda tot timorós,
¡ ella pson vällar coldria
z ell no gora... vol z dol !

De dopte ven va un fadit
cap ab ella preserçion,
l'aymant ellor perle calma
mudant del rortio 'l color.

Rapit, y sens pensar ses
passa devant del miryo,
y al seure plog de la nina
airis li parla amoros:

« Si puch fer ab tu agraet ball
seré 'l mer ditçor del mon »,
ella per tota resposta

li dona la ma ab amor,

Tot anant cap a la plassa

tremola 'l braç a tots dos,

ho consideren y consuehen,

consuehen abdor de goig

ella es d'ulls negres y hermosos

quina casa, cos bonjo,

i parella tant ben triada

may s'ha vint per aquell lloch!

Alli en basca l'un del altre

senten ple de ditçia 'l cor

lurs passantay y misadas

mostren un cel d'ilusions.

S'hesen ja a se no es cobast

puig se ven que parla molt

y s'ou qui ella ab amor diu:

« Si, si, t'estimo ab passio »

I sorolla 'l tamborins

y may para 'l flaviol

J sempre vallant, ni veuen
que va retirantse l'jorn.
Perfi tocan la palame
que sobra l'ultim vall sol,
j'ab quin sentiment ne deuen
l'aplech que ls hi porta amo!
Ja la plassa es em drest,
lluny ja s'ouhen los flaviols,
j'ls cantls qui' entona l'jocent
tot baixant a poch, a poch,
Li aparellats molt ficanasen
al retornar beiran sols,
altres que sols hi puja sen
promeror don al retorn
l'hasm y la seva ayne de
ben segurs son del degnat,
puj tot nam aparellats
j'jucantse esta amo!
Tot caminant, caminant,
de llurs llals ja son a prop,
sospitant se despedixen
exclamant als molt amo!
L'any vinent se se t'expasa.
L'any vinent jo t' se se expis.
L'aplech nos porta expelensas.
L'aplech ha mit nos tres cols.

falta corregir

14 Octubre.

No canta còrreandas, no,
L'heren de la cara Blanca
puig voldria, y tem anar
ab la putilla à qui ayma.
Ella va un poch mes entesa
de l'atigse joveualla
perco mitant en avant
sospiris lo sen pit exala.
Qu' al ventos apasellasse
quelguna de sas compenyas,
anyta descobri ella
L'amor que sent la seva ànima.
Y en tant done lo flaviol,
Y en tant sorollan las gaitas,
y 'lo fadrin, tot caminant
van cantant bellas còrreandas.
Totes moviment y vida
pel camí de la montanya,

fins los aucells jugallayten
 sefilar dolias cantadas,
 Amor musmusa l'oritz,
 amor musmusa l'aigues,
 y amor musmusa grontxantse
 tot dolriament lo samatze.

Amor inspiren las flors
 quan los seus cabres esclatan,
 y amor dirhen del jovent

las pasantlas y miradas,
 ¡No es estrany donchs, s'aparellin
 y's diguin d'amor pasantlas
 fadrinetes y mimyonetes
 en tant belle matinada,!

¡No es estrany no que respisi
 qui estimant ab tota l'anima,
 ven no pot aparellasse
 ab lo cor qui l'heu cor ayma,!

¡Perco del Mar la pubilla
 caminant sospira encala, ~~E~~
 perco no canta cobrandar
 l'hesen de la casa Blanca!
 y en tant sona lo flaciol
 s'en tant corollar las gaytas,
 y a poch, a poch, tot ja arriban
 a n'al cim de la montanya,
 Allà vallan prop l'espita
 oells y joves, la sardana,
 ja's lleuan llurs babilinas
 y entran a l'Esglesia santa.